

zjistil. Žal. úřad dovolal se sice návrhu komise vyslané městskou radou za účelem přezkoumání místních výdělkových poměrů, hledě patrně ke zprávě, jíž městská rada předkládala mu odvolání stl-ů a kde uvedla že komise taková poslána byla, avšak ze spisů, ani z výroku jednotlivých instancí nevychází na jevo nic, z čeho by bylo posouditi, co komise ta na místě samém skutečně zjistila stran okolností pro odhad hrubého výnosu podniku st-lům náležejícího význačných a tudíž také směrodatných pro posouzení úměrnosti předepsané dávky s oním výnosem.

Ale pak nelze upříti oprávněnosti výtce st-li vznesené, že závěr žal. úřadu o výši dávky té postrádá spolehlivého skutkového základu, spočívaje na neúplném a podstatně vadném řízení, pročež bylo zrušiti výrok v odpor vzatý pro tuto podstatnou vadnost podle § 6 zák. o ss, avšak jen pokud předepsaná dávka přesahuje výši 450 K měsíčně, jejíž přiměřenost st-lé v řízení správním uznali, nepopírajíce své platební povinnosti a dali tudíž předpisu dávky té v tomto rozsahu vejíti proti sobě v právní moc.

Žal. úřadu náleží tudíž, aby doplně řízení o odvolání st-lů, pokud jde o obnos částku tu převyšující, znovu rozhodl.

Č. 4438.

Vojenské věci. — Administrativní řízení: Zem. správa politická, rozhodujíc již za platnosti zák. č. 118/1924 o odvolání stran příkázání bytu vojenskému gážistovi, kteréžto příkázání bylo okr. správou pol. vysloveno ještě před účinností cit. zák., musí spor posuzovati jedině podle ubytovacího zák. z r. 1879.

(Nález ze dne 23. února 1925 č. 21.887/24.)

V ě c: Marie J. ve St. proti zemské správě politické v Praze stran ubytování vojska.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 19. února 1924 přikázal měst. úřad ve St. na základě § 25 ubytovacího zákona z 11. června 1879 č. 93 ř. z. domek st-lčin, sestávající z 2 pokojů, kuchyně a předsíně, nadporučíku Emilu Sch., poněvadž jest domek delší dobu prázdný, nikým neobýván a jiného vhodného bytu ve St. není. Náhrada za ubytování byla určena dle tarifu.

Odvolání, jímž se domáhala st-lka zrušení příkázání proto, že domek koupila v říjnu 1923 k ubytování svého starého nemocného otce, jenž se jen pro nutné adaptace do domku nastěhovati nemohl, bylo osp-ou v Brandýse n. L. výměrem z 21. března 1924 zamítnuto, protože je komisionelně zjištěno, že není možno za náhradu dle tarifu příslušného bytu pro jmenovaného vojenského gážistu ve St. obdržeti, byt v domě st-lčině jest prázdný, jiného vhodného bytu ve St. není a okolností rázu soukromého st-lkou namítané nemohou na věci nic měniti.

Nař. rozhodnutím ze 6. srpna 1924 zamítla zsp v Praze odvolání, ježto povinnost k přenechání dotčených místností k vojenskému účelu

zakládá se na ustanovení §§ 12—14 zák. z 11. června 1879 č. 93 ř. z. a § 25 zák. z 13. května 1924 č. 118 Sb., a místnosti tyto nepatří k oněm prostorům, jež podle § 10 zák. č. 93 ř. z. z roku 1879 a § 1 vl. nař. z 30. května 1924 č. 119 Sb. z požadování jsou vyňaty. V nálezu bylo dále uvedeno, že k námitce, že vojenský gážista bez bytu není, nebylo lze přihlížeti, ježto ubytovací zákon stojí jasně na stanovisku, že příkázání vyžadovaných bytů se vymyká úplně ingerenci strany. Námitka, že v St. jsou ještě jiné vhodné byty, není důvodná, ježto konaným šetřením bylo zjištěno, že tvrzení to neodpovídá skutečnosti. Námitku pak, že st-lka příkázané místnosti potřebuje pro sebe z důvodů rodinných, že jsou tedy osvobozeny od povinnosti ubytovací ve smyslu § 10 č. 9 zák. č. 93 z r. 1879, nebylo uznati správnou, ježto místnosti v jediné rozhodné době příkázání nebyly st-lkou používány.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Obec příkazující byt, o nějž jde, vojenskému gážistovi, založila svůj výměr na předpisu § 25 ubytovacího zákona z 11. června 1879 č. 93 ř. z. Podle tohoto zákona rozhodla o odvolání i osp v Brandýse n. L.; za platnosti tohoto zákona bylo stranou podáno odvolání k zsp é. Než tato vydala výnos nyní v odpor vzatý, nastala změna v zákonodárství, neboť zákonem z 13. května 1924 č. 118 Sb. nabyvším platnosti dnem vyhlášení t. j. 11. červnem 1924 byl změněn § 25 zák. o ubytování vojska z r. 1879 a nahrazen novým zněním.

Žal. úřad, rozhoduje o odvolání podaném z výměru osp-é, založil svůj výrok jednak na předpisech zák. č. 93/1879, jednak dovolává se i ustanovení § 25 ubytovacího zákona ve znění novely z 13. května 1924, posoudil tedy sporný případ i s hlediska tohoto nového zákona.

Avšak úředním opatřením, jímž se přiděluje byt vojenskému gážistovi na základě ubytovacího zákona, zakládají se pro strany, jichž se opatření to týče, určitá práva a vznikají stranám určité povinnosti; přiděl bytu jest aktem konstitutivním. Druhá stolice, rozhodujíc o odvolání, je povinna zkoumati, zda udělení tohoto práva a uložení závazku stalo se v mezích zákona a nemůže proto, posuzujíc zákonnost úředního výroku, vydaného první stolicí na základě staršího zákona, řídit se zákonem novým zatím vyhlášeným, leč by nový zákon obsahoval kogentní předpis, kterého by bylo nutno použití i proti pravoplatnému rozhodnutí.

Ježto pak v daném případě obec a osp vyslovily příkázání bytu vojenskému gážistovi na základě zák. z 11. června 1879 č. 93, mohl žal. úřad o odvolání podaném z toho rozhodnutí ještě za platnosti tohoto zákona, když nový zákon z 13. května 1924 č. 118 Sb. neobsahuje nějaké kogentní normy v tom smyslu, že by musilo býti použito nového zákona, rozhodovati jen na základě starého zákona č. 93/1879.

Ježto žal. úřad postup ten nezachoval a posoudil věc i podle nového zákona v době odvolacího řízení vydaného, vycházejíc z mylného právního názoru, že na tento případ lze použití i předpisů nového zák., jenž vychází ze zcela jiných hledisek a zásad, k nimž přihlížeti nebylo straně v době podání odvolání možno, nezbylo než nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost dle § 7 zák. o ss, aniž se mohl soud zabývati námitkami stížnosti uplatňovanými.